

holde det vedkommende Blad. Jeg for mit Vedkommende nærer ikke Tvivl om, at et saadant tørt Bekjendtgjørelsesblad vilde Ingen holde, undertagen maasse de, der nu holde Ministerialtidender, og jeg tror ikke, at det vilde være noget Blad, der vilde være skiftet til, selv til en meget lav Abonnementspris, at breedes ud blandt Publikum og stifte den Nytte, det dog skulde, nemlig at skaffe Bekjendtgjørelserne ud blandt Folk. Det ærede Medlem (Bloug) finder og mener maasse, at jeg tager fejl i den Henseende, men jeg er ikke i Stand til at frigjøre mig for den Frygt, at et saadant Blad vilde mangle Lesere, og det er netop det, det skulde have for at gjøre den tilsigtede Nytte. Det var mig derimod behageligt at erfare, at det ærede Medlem synes nærmere at slutte sig til Bestemmelserne angaaende Stiftstidenderne i Regjeringens Udfast i Stedet for dem, der findes her. Jeg tror ogsaa, at naar man ikke vil hængse sig i en aldeles juridisk Betragtning af Spørgsmaalet, maas det siges, at de Privilegier, som Stiftstidenderne have, skjøndt formulerede „indtil videre“, dog have en saadan Betydning for Indhaverne af dem, at det vilde være i høi Grad ubilligt at eskamotere dem bort enten ved et ligefremt Magtbud eller, saaledes som det er foreslaaet i det Forslag, der ligger for, navnlig § 4. Jeg er ikke i Stand til at kunne anbefale det ærede Thing at vedtage Lovforslaget, saaledes som det nu foreligger, men jeg vil derimod sætte en ganske overordentlig Pris paa, om det ærede Thing vilde gjøre det til Gjenstand for en Behandling, helst naturligvis i et Udvalg, thi denne Sag er nu saalidt fremdraget og har faaet en større Betydning, end den maasse egentlig burde have, og jeg kan ikke dølgse for mig selv, at jeg nok tror, at den har en vis Forbindelse med Bestræbelserne efter at skaffe de mindre lokale Blade en større Betydning (Fischer: Og Indtægt!), ja, og Indtægt, end de nu have. Sagen har i alt Fald nu faaet en saadan Stilling, at den efter min Formening bør finde en Løsning, og det vilde derfor være mig overmaade hjært gennem dette Things Beslutning eller i alt Fald gennem en Udvalgsbetænkning at blive bekjendt med, hvilke Betragtninger man i dette Thing ønsker lagte til Grund for et saadant Forslag, thi jeg tror efter Erfaring at maatte sige, at de Betragtninger, der komme frem i det andet Thing med Hensyn til denne Sag, ere for ubestændige til, at man kan stole paa at benytte dem som Grundlag for den videre Behandling af dette Lovforslag. Som sagt, jeg troede at gjøre mit Bedste ved at lempe de Forordninger, jeg maa stille til et Bekjendtgjørelsesblad, efter de Udtalelser, der ikke blot vare komne til Orde, men, vel at mærke, vare vedtagne i det andet Thing, men i Mar har man der med fuld saa stor Styrke gjort Betragtninger gjældende, der staa ganske i Modstrid med dem man, havde vedkjendt sig ifjor. Jeg vil altsaa anbefale, ja, jeg vil anmode det

ærede Thing om at lade dette Lovforslag gaa i et Udvalg for ogsaa at give sit Bidrag til den Maade, hvorpaa dette meget indviklede og vanskelige Forhold heldigst bør løses.

Da ikke Flere begjærede Ordet, sluttedes Forhandlingen, og man gik til Afstemning, hvorved:

Lovforslagets Overgang til anden Behandling

vedtoges enstemmig med 41 Stemmer.

Jessen: Jeg tillader mig at foreslaa, at der nedsettes et Udvalg paa 5 Medlemmer.

Uden Forhandling blev ovenstaaende Forslag af Jessen

vedtaget enstemmig med 45 Stemmer.

Formanden: Valget af Medlemmer til Udvalget skal komme paa Dagsordenen for næste Møde.

Man gik derpaa til den næste Sag paa Dagsordenen, som var:

Tredie Behandling af „Forslag til Lov om Beskatningen af indenlandsk Roesukker“.

(Den Behandling findes i Tidenden Spalte 1188 ff.)

Der var intet Andringsforslag stillet. Sagen i sin Helhed fattes under Forhandling.

Fischer: Der er siden sidste Behandling af dette Lovforslag blevet omdelt her i Thinget et Andragende til Rigsdagen, som jeg ikke kan lade uomtalt, idet der nemlig i samme findes et Punkt, som jeg tror fordrer stor Opmærksomhed, og som under andre Omstændigheder muligvis vilde lede til, at hele Sagen blev tagen under en nærmere Overveieelse. Som Sagen nu forholder sig, vil jeg kun tillade mig at henlede den høitærede Finansministers Opmærksomhed derpaa og muligvis fremkalde en Udtalelse fra ham. Det er paa det tredie Punkt i dette Andragende, at jeg vil tillade mig at henlede Opmærksomheden. Det siges nemlig deri og siges med fuld Tyde, at det i Regjeringens Lovforslag er forudsat, at Roesukker ikke egnier sig til Forbrug, før det bliver raffineret, og derved danner det jo en Modsatning til Roesukker, der kan bruges uden at være raffineret og tilbørlig meget vel bruges. Andragendet her gjør os nu bekjendt med, at denne Forudsætning ikke er rigtig, at man nemlig ogsaa kan bruge Roesukker, uden at det er raffineret, men saa kommer der en Omstændighed til, den nemlig, at saadant uraffineret Roesukker maa renses, saa at det bli-